

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 508/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 4 C 85/2017-579 z 21. decembra 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu „v súvislosti aj s napadnutými neústavnými svojvoľnými rozhodnutiami KS TN zn. 5Co/106/2019, zn. 5NcC/13/2019-474 zo dňa 19.09.2019 a OS PB zn. 4C/85/2017-362“, takto

rozhodol:

1. Ústavnú sťažnosť **odmieta**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **nevyhovuje**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva „na rovnosť účastníkov a na zákaz diskriminácie v užívaní práv“ podľa čl. 12 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na zachovanie dobrej povesti a na ochranu mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva „na nedotknuteľnosť vlastníctva, ochranu vlastníckeho práva a majetku a právo pokojne a nerušene užívať svoj majetok“ podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu, na „nezaujaté a nestanné súdne konanie“, „prejednanie a rozhodnutie vecí v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov“, „rovnosť účastníkov a na zákaz diskriminácie v užívaní práv“, „právo na účinný prostriedok nápravy“ podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote a „na rovnosť účastníkov a na zákaz diskriminácie v užívaní práv“ podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „dohovor“), práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru, práva „na rovnosť účastníkov a na zákaz diskriminácie v užívaní práv“ podľa čl. 14 dohovoru, ako aj práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Považská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 85/2017-579 z 21. decembra 2020 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu „v súvislosti aj s napadnutými neústavnými svojvoľnými rozhodnutiami KS TN zn. 5Co/106/2019, zn. 5NcC/13/2019-474 zo dňa 19.09.2019 a OS PB zn. 4C/85/2017-362“ (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“). Navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu „v súvislosti aj s napadnutými neústavnými svojvoľnými rozhodnutiami KS TN zn. 5Co/106/2019, zn. 5NcC/13/2019-474 zo dňa 19.09.2019 a OS PB zn. 4C/85/2017-362“ a vrátiť ho na ďalšie rozhodnutie. Navrhuje, aby ústavný súd zakázal okresnému súdu a krajskému súdu pokračovať „v porušovaní citovaných základných práv“; aby prikázal predložiť vec príslušnému súdu na rozhodnutie o návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti a aby vylúčil „zaujatých sudcov“ z konania a rozhodovania. Zároveň navrhuje priznať mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 99 000 eur od okresného súdu a krajského súdu jednotlivo, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v právnom postavení žalobcu v spore o vydanie nehnuteľnej veci, vypratanie pozemku a uloženie zákazu vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 85/2017.

3. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že podaním (odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 C 85/2017-362 zo 6. júna 2019) doručeným okresnému súdu 2. júla 2019 sťažovateľ vzniesol (okrem iného, pozn.) námietky, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) vyhodnotil ako námietku zaujatosti. Uznesením č. k. 5 NcC 13/2019-474 z 18. septembra 2019 bolo rozhodnuté tak, že sudkyňa okresného súdu [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 C 85/2017.

4. Z napadnutého uznesenia je ďalej zrejmé, že podaním doručeným okresnému súdu 1. októbra 2020 sťažovateľ žiadal, aby sa pojednávanie nariadené na 6. október 2020 nevykonalo, keďže „zaujatá sudkyňa nesmie prejednať vec a rozhodnúť vo veci“. Zároveň z neho vyplýva, že predmetným podaním sťažovateľ žiadal, „aby bôli zaujatí sudcovia Okresného súdu Považská Bystrica, Krajského súdu v Trenčíne, Najvyššieho údu SR a Ústavného súdu SR vylúčení a vec prikázaná súdu, ktorý preukázateľne splňa nároky a zabezpečí žalobcovi základné práva garantované Ústavou SR“. Krajský súd tvrdenia žalobu v súvislosti so sudkyňou [REDAKOVANÉ] vyhodnotil ako námietku zaujatosti a uznesením č. k. 6 NcC 11/2020-561 rozhodol, že sudkyňa okresného súdu [REDAKOVANÉ] nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 4 C 85/2017. Vo vzťahu k návrhu na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti krajský súd uviedol, že tento návrh je odôvodnený len tým, že žalobca namieta zaujatosť sudcov a súdov, a preto tento návrh nemožno vzhľadom na ďalší obsah podania považovať za návrh podľa § 39 ods. 2 Civilného sporového poriadku v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „CSP“). Pokiaľ šlo o tvrdenia sťažovateľa o zaujatosti celého krajského súdu, tak v tejto časti konštatoval, že na námietku zaujatosti neprihliadal a vec nadriadenému súdu nepredložil, pretože námietka neobsahovala náležitosti podľa § 52 ods. 2 CSP.

5. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 4 C 85/2017-556 z 21. októbra 2020 rozhodol o poplatkovej povinnosti žalobcu za vznesenie námietky zaujatosti tak, že sťažovateľovi uložil zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur.

6. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 4 C 85/2017-557 z 21. októbra 2020 rozhodol o poplatkovej povinnosti žalobcu za vznesenie námietky zaujatosti tak, že sťažovateľovi uložil zaplatiť súdny poplatok vo výške 66 eur. Oba súdne poplatky boli vyrubené s poukazom na § 2 ods. 1 písm. a), § 5 ods. 1 písm. f) a § 6 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) a položky č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov.

7. O sťažnostiach sťažovateľa podaných proti už uvedeným uzneseniam rozhodol sudca okresného súdu napadnutým uznesením tak, že sťažnosť žalobcu proti uzneseniu okresného súdu č. k. 4 C 85/2017-556 (výrok I), ako aj uzneseniu okresného súdu č. k. 4 C 85/2017-557 (výrok II) z 21. októbra 2020 zamietol. Konštatoval, že poplatkové povinnosti neboli uložené svojvoľne, ale na základe príslušných a súdnym úradníkom náležite označených ustanovení zákona o súdnych poplatkoch. K námietke o nesprávnom stanovení súdneho poplatku za prikázanie veci z dôvodu vhodnosti okresný súd uviedol, že každé podanie sa posudzuje podľa obsahu a ako také bolo vyhodnotené ako námietka zaujatosti, keďže v podaní absentovali osobitné náležitosti takého podania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Proti napadnutému uzneseniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že mu boli svojvoľne uložené povinnosti zaplatiť súdny poplatok za námietky zaujatosti, ktoré nepodal, resp. o ktorých zákon ukladá, že sa na ne neprihliada. Uvádza, že jeho argumentácia bola svojvoľne vyhodnotená ako námietka zaujatosti. Poukazuje na to, že vo veci podal dva návrhy, a to prvý, v ktorom uviedol, že „*zaujatá sudkyňa je povinná oznámiť svoju zaujatosť ex offiō podľa § 50 ods. 1 CSP*“ a druhý, v ktorom navrhoval prikázať vec inému súdu z dôvodu vhodnosti, o ktorom súdy dosiaľ nerozhodli. Namiesto rozhodnutia o týchto návrhoch bolo vydané napadnuté uznesenie, ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné a neústavné z nasledujúcich dôvodov (okrem už uvedeného, pozn.): a) nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a jeho nepreskúmateľnosť, b) nedostatočne zistený skutkový stav veci, c) *«tendenčný prístup pri rozhodovaní zaujatými sudcami „krivákmi“*», d) nesprávne právne posúdenie, d) zásah do právnej istoty.

9. Sťažovateľ konštatuje zaujatosť v ústavnej sťažnosti menovaných sudcov okresného súdu, krajského súdu, ako aj všeobecne sudcov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a príkladmo sudcov ústavného súdu, ktoré podľa názoru sťažovateľa porušili jeho právo na súdnu ochranu, pričom svoje námietky smeruje aj proti (okrem iného, pozn.) iným jednotlivcom, napríklad aj v rámci orgánov činných v trestnom konaní.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie (v bode 1 tohto uznesenia, pozn.) označených práv napadnutým uznesením okresného súdu (ako aj postupom, ktorý mu predchádzal), ktorým boli zamietnuté sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu o uložení poplatkovej povinnosti za podané námietky zaujatosti.

11. Ústavný súd na úvod konštatuje, že ústavná sťažnosť je napísaná neprehľadne, na viacerých miestach obsahuje len citáciu zákonného textu či článkov ústavy a opakovanie nelichotivých skutočností o zaujatosti značného množstva sudcov a súdov. Posúdením obsahu ústavnej sťažnosti a jej prílohy ustálil, že ústavná sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 4 C 85/2017-579 z 21. decembra 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, pričom spravidla sa viaže aj na iné rozhodnutia všeobecných súdov vydané v označenom konaní.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu:

12. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, ako aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojoľne možno interpretovať ako prípady, keď všeobecný súd urobí záver v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (m. m. I. ÚS 533/2016). O svojoľli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, č. 100/2005).

III.1.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru:

13. Pri predbežnom prerokovaní stál ústavný súd pred úlohou posúdiť relevanciu tvrdení sťažovateľa, ktorý namieta vyhodnotenie jeho podaní ako námietok zaujatosti a v nadväznosti na to aj svojoľné a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia, nesprávne právne posúdenie veci, a teda aj nesprávnu aplikáciu § 5 ods. 1 písm. f) a § 6 ods. 1 zákona „zákon o súdnych poplatkoch a položky č. 17a sadzobníka súdnych poplatkov.

14. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na konštatovanie okresného súdu v napadnutom uznesení, v ktorom zdôraznil, že sťažnosti (dve) sťažovateľa, o ktorých rozhodoval, smerovali proti uzneseniam, ktorými súdny úradník rozhodol o poplatkovej povinnosti z dvoch samostatne vznesených a obsahom rozdielnych námietok zaujatosti.

15. Ústavný súd k argumentácii v ústavnej sťažnosti uvádza, že pokiaľ sťažovateľ namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a jeho nepreskúmateľnosť, je potrebné akcentovať odôvodnenie napadnutého uznesenia v bodoch 16 až 21, v ktorých súd jasne pomenoval, z akého skutkového stavu a právnej úpravy vychádzal a ako ju aplikoval v okolnostiach

preskúmanej veci, v nadväznosti na čo tejto námietke sťažovateľa nemožno prisvedčiť. Vo vzťahu k jeho tvrdeniu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci a nesprávnom právnom posúdení veci je potrebné dodať, že okresný súd vychádzal z jasne špecifikovaných podaní sťažovateľa, ktoré boli krajským súdom posúdené (okrem iného, pozn.) ako námietky zaujatosti. V konečnom dôsledku poukázal na presne paragrafové znenie aplikovaných zákonných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, v čom ústavný súd nenašiel príčinnú súvislosť s ním namietaným porušením práv.

16. V nadväznosti na sťažovateľovo explicitné tvrdenie o svojoľnom posúdení jeho podania doručeného všeobecnému súdu 2. júla 2019 ako námietky zaujatosti sa ústavný súd oboznámil aj s obsahom označeného podania. Urobil tak z dôvodu komplexnosti a preto, že sťažovateľ namietal aj postup, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia. Z obsahu dotknutého podania však nevyplýva, že by sa jeho posúdenie krajským súdom javilo ako excesívne, resp. práve naopak, jeho znenie len podporuje závery, na ktoré poukázal okresný súd v napadnutom uznesení a ktoré predchádzali jeho vydaniu. Keďže ide o podanie sťažovateľa, o ktorého obsahu má vedomosť, ústavný súd nepovažoval za potrebné opätovne citovať jeho relevantné časti.

17. V kontexte uloženia poplatkovej povinnosti sťažovateľ osobitne namieta aj skutočnosť, že o jeho návrhu (z 1. októbra 2020), v ktorom navrhoval prikázať vec inému súdu z dôvodu vhodnosti, nebolo dosiaľ rozhodnuté, t. j. nemala mu byť uložená poplatková povinnosť za námietku zaujatosti, ale za prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že podanie sťažovateľa z 1. októbra 2020 bolo krajským súdom vyhodnotené tak, že sťažovateľ v ňom vzniesol námietku zaujatosti proti konkrétnej sudkyňi, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením č. k. 6 NcC 11/2020-561 z 9. novembra 2020. Z predmetného rozhodnutia krajského súdu vo vzťahu k návrhu na prikázanie veci inému súdu vyplýva: „*Pokiaľ žalobca navrhne prikázať vec inému súdu z dôvodu vhodnosti, tak tento návrh je odôvodnený len tým, že žalobca namieta zaujatosť sudcov a súdov, a preto tento návrh nemožno vzhľadom na ďalší obsah podania považovať za návrh podľa § 39 ods. 2 CSP.*“ Uloženie poplatkovej povinnosti bolo teda uskutočnené v nadväznosti na predmetné závery. Okresný súd poukázal najmä na potrebu posudzovať podania podľa obsahu, keďže na to, aby šlo o návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodu vhodnosti, musia byť splnené osobitné náležitosti takéhoto podania, ktoré v danom prípade splnené neboli. Podanie žalovaného tak bolo v časti posúdené krajským súdom ako námietka zaujatosti zákonnej sudkyne a spoplatnené podľa príslušných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch. Nie je teda možné prisvedčiť ani námietke sťažovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého uznesenia, keďže súd k nej zaujal jednoznačné stanovisko.

18. Ústavný súd pre komplexnosť dopĺňa, že prikázanie (delegácia) z dôvodu vhodnosti predstavuje výnimku z ústavne zaručenej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy), ktorý je daný na podklade vopred stanovených zákonných pravidiel vecnej a miestnej príslušnosti súdov. K prikázaniu veci je preto namieste pristúpiť v tých výnimočných prípadoch, v ktorých by prejednanie veci iným než (dosiaľ) príslušným súdom znamenalo z komplexného pohľadu hospodárnejšie, rýchlejšie alebo po skutkovej stránke spoľahlivejšie a dôkladnejšie posúdenie veci. Vzhľadom na charakter delegácie veci ako výnimky zo zásady, že vec prejednáva a rozhoduje súd, ktorého príslušnosť vyplýva zo zákonom stanovených pravidiel vecnej a miestnej príslušnosti, musí mať však aj dôvod delegácie vždy výnimočný charakter [STRAPÁČ, Peter. § 39 (Prikázanie sporu inému súdu). In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana,

BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2016. s. 177.]

19. Vzhľadom na všetky už uvedené skutočnosti ústavný súd považuje aj tvrdenie sťažovateľa o zásahu do jeho právnej istoty za neopodstatnenú.

20. Napadnuté uznesenie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd konštatuje, že závery, ku ktorým okresný súd dospel, a jemu predchádzajúci postup nemožno označiť za zjavne svojvoľné, nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Pokiaľ sťažovateľ v petite označil, že došlo k porušeniu jeho práv postupom, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého uznesenia, tento ďalej jasne nešpecifikoval, pričom svoje námietky v zásade zúžil na vyjadrenie nesúhlasu s takto uvedenými rozhodnutiami a rôznymi expresívnymi pomenovaniami. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, však nepostačuje na prijatie záveru o porušení sťažovateľom v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia označených práv. Pokiaľ sťažovateľ naznačil údajné nedoručenie niektorého z rozhodnutí, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého uznesenia, svoju ústavnoprávnu argumentáciu v tomto smere ďalej nerozvíjal. V nadväznosti na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Keďže sťažovateľ nerozvíjal relevantnú skutkovú a právnu argumentáciu vo vzťahu k v iným v petite ústavnej sťažnosti pomenovaným rozhodnutiam, ústavný súd na základe tvrdených skutočností mohol odmietnuť túto časť ústavnej sťažnosti aj podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom.

III.1.2. K ostatným namietaných článkom ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu:

22. V neposlednom rade ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ, okrem namietania porušenia jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru namieta množstvo iných článkov, ktoré síce označil a pomenoval, avšak svoju ústavnoprávnu argumentáciu rozvíjal len vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže sťažovateľ žiadal o právne zastúpenie, a teda nie je zastúpený advokátom, nemožno od neho očakávať podanie formálne bezchybného podania. Ústavný súd však považuje za potrebné doplniť, že z jeho rozhodovacej činnosti vyplýva, že sťažovateľ sa so svojimi podaniami na ústavný súd obracia od roku 2016, pričom je opakovane poučovaný o tom, že predpokladom úspešného uplatnenia námietky porušenia základných práv a slobôd v konaní pred ústavným súdom je splnenie všeobecných a osobitných náležitostí ustanovených § 34 ods. 1, § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde, ako aj ďalších procesných podmienok vyplývajúcich z § 124 zákona o ústavnom súde, a teda aj relevantná ústavnoprávna argumentácia. Nedostatok odôvodnenia pritom považuje ústavný súd za nedostatok kľúčovej povahy, a preto ani nevyzýva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže tento postup je aktuálny v prípade nedostatkov formálnej povahy, nie však samotnej podstaty ústavnej sťažnosti (m. m. I. ÚS 155/2019). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa týka esenciálnych obsahových náležitostí (absencia akékoľvek odôvodnenia vo vzťahu k predmetnej časti, pozn.), ústavný súd nepristúpil k postupu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde a túto

časť ústavnej sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

III.2. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

23. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov na vyhovie žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

24. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. odôvodnenia tohto uznesenia) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu